

*
HỘI THỮ BỐN MƯƠI BỐN
ĐỪNG BÊ GỖ VƯỢT TRÙNG DƯƠNG

Hoàng-Dung lão An-dương-Phong dùng dây buộc hai khúc gỗ thành hình chữ thập, đem đầu dây quấn vào như một cuộn chỉ không lỏ.

Chứng đó Âu-dương-Phong mới đoán được ý nàng, thích quá vỗ tay khen lớn :

— Trời ơi, không dè cháu bé, mà sáng trí quá chừng, không khác nào Hoàng Ho Tà thân phụ. Trí tuệ của cháu quả đáng phục. Hoàng-Dược-Sur lớn phước lắm mới có được đứa con gái như cháu.

Hoàng-Dung sung sướng và hãnh diện lắm. Nàng cười và đáp nhỏ :

— Cháu đâu dám sánh với Âu-Dương công tử, cháu quí của bác. Thời bây giờ chúng ta ra tay nhé.

Cả ba xắn tay, chuyên vận gân cốt l dùng cây cò thụ làm trụ, quàng đầu dây có cái chạc chữ thập quán vào ba thân, xúm lại khiêng cái chạc ấy chạy vòng quanh như bò ép mía.

Càng quán mạnh, dây rút thêm lên, tiếng dây nghiêng vào thân cây nghe kêu kẹt. Cả tảng đá vận cân, nhờ sức nước bồng lên có phần bớt nặng, dần dần theo đà dây kéo, nhúc nhích từ từ.

Khi ấy mặt trời đã chen núi. Những tia sáng rực rỡ cuối cùng còn dọi xuống mặt bể nhấp nhô muôn vạn ánh hào quang đang vòng vây trước khi đắm chìm trong màn đêm sập xuống.

Phía dưới tảng đá, Âu-Dương công tử cũng cảm thấy nhẹ nhàng và thơ thới mỗi khi tảng đá chuyển mình, theo tiếng dây nghiêng nâng lên cao dần.

Thật ra nếu y có sống sót phen này, hoàn toàn đều nhờ sáng kiến của con người ngọc vừa đẹp vừa khôn.

Ba người ra sức kéo chạy quanh mấy vòng, dây đã căng thẳng và siết mạnh, ba cây cò thụ hàng bao thế kỷ, đồ sộ biết mấy, nhưng phải chuyển động dưới sức nặng của tảng đá ở đầu phía kia.

Âu-dương-Phong thấy tảng đá không nhích thêm nữa mà cả ba thân cây lại bị bóc vỏ gần hết nên lo sợ và buột miệng kêu vái, cầu ơn phật trời giúp đỡ cho mau thành tựu.

Khian chưa dứt lời bỗng có mấy tiếng rảng rác vang lên rồi ịch ịch một cái, sợi dây đứt hai, cả ba người lờ trớn té lăn trên mặt đất, tảng đá trụt xuống như cũ, Âu-Dương công tử rú lên một tiếng hãi hùng, chết giặc.

Âu-dương-Phong tái mặt, Hoàng-Dung cũng bực trí nhưng chưa biết nói sao thì Quách-Tĩnh vỗ đầu nói :

— Thôi, chịu khó lần nữa vậy. Phen này nên bền luôn hạ dây cho bảo đảm. Đá có nặng đến đâu cũng không bứt đứt nổi.

Âu-dương-Phong mắt că tin tưởng, lắc đầu than :

— Chúng ta đã tận lực. Hoàng cô nương cũng đã hết lòng nhưng cũng không làm gì được.

Quách-Tĩnh ước ao :

— Nếu có thêm vài mạng nữa thì đờ biết máy nhỉ ?

Hoàng-Dung làm thỉnh suy nghĩ. Nàng nghĩ ra một kế mới, mừng quá vỗ tay vang rân :

— Thôi, nghỉ được rồi. Đã có kế giúp rồi.

Quách-Tĩnh và Âu-dương-Phong vội vàng hỏi nhưng nàng chỉ lắc đầu đáp :

— Chưa nói bây giờ được. Vì đã tối rồi Ngày mai chúng ta sẽ có cứu tinh, chắc chắn. Xin cứ yên lòng.

Rạng ngày hôm sau, Âu-dương-Phong đã dậy sớm lại thức Hoàng, Quách cùng đi cứu chó cháu.

Đứng trước tảng đá, Âu-dương-Phong nghiêm giọng nói với Hoàng-Dung :

— Hôm qua cô nương cam đoan sáng này thế nào cũng có quý nhơn phù trợ. Bây giờ xin cô nương hãy chứng minh lời cam đoan đó. Ta đây bình sinh không ưa ai nói gạt bao giờ.

Hoàng-Dung mỉm cười nói :

— Đào-Hoa đảo chúa Hoàng-dược-Sur là bậc thông minh tội chúng, am thạo toán số, kinh dịch, thì con gái của ông ta ít là cũng hiểu được một phần nào chứ. Tôi đã có hỏi một quẻ chắc chắn, không bao giờ sai.

Âu-dương-Phong ngạc nhiên hỏi :

— Sao, cha nhà cô nương có đèn đậy sao ?

Hoàng-Dung cười lớn :

— Cha tôi đâu thêm tôi đây vì một việc nhỏ mọn như thế này, vì đâu ông có đèn cũng không khi nào chịu ra tay giúp đỡ khi được biết con rể của ông bị người ta hà hiếp bức sách đủ điều.

Âu-dương-Phong tức lắm, nhưng cô nuốt bưng, không trả lời một tiếng nhỏ.

Hoàng-Dung ngó qua Quách-Tĩnh bảo :

— Quách cá, anh đi tìm một số cây lớn, nhỏ bay dẫn đem về đây gấp nhé.

Quách-Tĩnh đi rồi, Hoàng-Dung lo nghĩ lại khúc dây bị đứt hôm qua.

Au-dương-Phong liền hỏi thăm quả thật Hoàng-Dung-Tả có đến đây không, nhưng Hoàng-Dung vẫn làm thịch không đáp.

Lão buôn ý bỏ đi lại phía Quách-Tĩnh, xem chừng đũa cây.

Quách-Tĩnh cong tay vận sức theo « Giảng lòng thập bát chương » đánh ra một phát, cả một cây tùng đổ sập gãy đôi, nhào xuống đất, không cần nhổ, chẳng đến ôm cây, chuyền lực kéo thân cây rời khỏi gốc ngay, không bao lâu, gần mấy chục cây tùng lớn cỡ bắp vè hoặc to hơn đã nằm la liệt khắp nơi.

Au-dương-Phong cố giữ vẻ mặt thản nhiên, nhưng trong thâm tâm vô cùng kinh ngạc và suy nghĩ :

— Không ngờ thắng bé này mà bản lĩnh cao siêu như vậy. Hẳn thuộc lâu cả Cửu-âm chơn-kinh thì không bao lâu ai còn theo kịp hẳn nữa. Nếu không tìm cách trừ khử, sẽ trở thành một đại họa cho gia đình ta. Thời, được hay không, sớm muộn gì cũng cần phải hạ sát nó.

Lão cũng muốn thi thử một ít oai lực để áp đảo tinh thần của Quách-Tĩnh nên ngồi sụp xuống, cong tay vận khí, chồm phía trước, miệng kêu « cốp cốp » đánh gió lộng vào phía hạ cây cổ thụ. Cả hạ bị gió lốc mạnh quá ngã sập xuống gãy hai.

Quách-Tĩnh vô tay, khèn lớn :

— « Làm mẹ công » của bác quả thật kinh người, cháu biết chừng nào mới theo kịp bác.

Au-dương-Phong không đáp, rồi cứ tiếp tục ngồi chồm hùm, xuất thế phóng chưởng ra liên tiếp. Cứ mỗi lần kêu « cốp cốp » thì vài cây cổ thụ ngã nhào.

Một giờ một trí đua nhau thi tài, không mấy chốc trên hai chục cây to ngã gục. Cả hai xóc lại vác về giao hết cho Hoàng-Dung.

Au-dương-Phong nhìn thấy thấy triều đã bắt đầu đứng lên. Ngó ra biển chàng thấy bóng một cánh buồm nào thấp thoáng.

Lão vừa mừng vừa lo sợ Hoàng-dương-Sư xuất hiện.

Hoàng-Dung thấy dáng điệu ấy đã thừa rõ nên chặn hỏi :

— Có ai đến đây mà bác trông ngóng lách gì ?

Au-dương-Phong vừa lo vừa tức vội quát hỏi :

— Sao mà cả gan lừa dối ta ? Cửu tinh đâu, chờ mãi vẫn không thấy ?

Hoàng-Dung lạnh lùng đáp :

— Ai đại gì bước chân vào cái hòn đảo vô danh hoang vắng

này mà không mơ tưởng.

Au-dương-Phong cố dằn cơn tức đang trào lên cuống họng.

Hoàng-Dung giả bộ không để ý đến, quay lại hỏi Quách-Tĩnh :

— Tĩnh ca, sức anh có thể vác được mấy tạ.

Quách-Tĩnh đáp :

— Chưa có dịp thử, nhưng có thể độ năm sáu tạ thôi.

Hoàng-Dung hỏi thêm :

— Như vậy anh có thể vác được mấy tạ ở dưới nước ?

Au-dương-Phong vừa nghe đã lạnh trí hiểu liền, phục Hoàng-Dung quá sức, vỗ tay vào trán mình nói lớn :

— Thật không ngờ cô nương lại quá tinh tường và tinh toán giỏi như vậy. Quả thật là cha nào con ấy không sai.

Quách-Tĩnh ngờ ngạc chưa hiểu.

Au-dương-Phong biết ý, giải thích.

— Bất kỳ thứ gì bỏ vào nước cũng nhẹ bớt một phần lớn vì nhờ sức đẩy của nước. Nếu ta biết lợi dụng, nhờ nước đẩy bổng đá lên, thì vị trí kéo cũng sẽ dễ dàng hơn chắc chắn. Nếu áp dụng lối này để bẩy đá ra, thì nhất định sẽ thành công, và thắng cháu sẽ khỏi chịu đau đớn kéo dài thêm nữa.

Hoàng-Dung hỏi Au-dương-Phong :

— Bác đoán cũng khá đúng. Vậy tôi hỏi bác, giả thử thủy triều dâng lên cao đến vài thước lấy, bác có can đảm lặn xuống, ở bên cạnh tảng đá để thi hành mọi mệnh lệnh của tôi không ?

Au-dương-Phong quả quyết đáp :

— Dám lắm, dẫu phải bỏ mạng để cứu cháu, ta cũng chẳng nề hà bao giờ.

Nàng cười và nói thêm :

— Vậy bác đem mấy chục thân cây này phân làm hai, cột kèm theo hai bên tảng đá cho thật chặt nhé.

Mục đích này, tuy chưa giải thích nhưng chắc cũng hiểu được.

Quách-Tĩnh đã hiểu, Au-dương-Phong mừng rỡ lo vác cây đem lại cột chặt xung quanh tảng đá như một cái phao khổng lồ. Nhưng lập thấy chưa vừa ý, chạy tuốt vào rừng, khai triển tuyệt kỹ « chàm mỗ công » đánh ngã một loạt trên mấy chục cây mang về cột thêm.

Hoàng-Dung thấy hai người hi bực bỏ, cột, lặn đứng theo

ay hướng dẫn của mình thì khỏi chi làm. Không bao lâu, đầu đó xong cả, non một trăm thân cây cột chằng chịt xung quanh tảng đá thành một chiếc bè rất lớn.

Hoàng-Dung chạy xung quanh quan sát rồi giao phó Âu-dương-Phong gác bè, chờ khi nào thủy triều lên sẽ báo tin để còn kế hoạch khác. Nàng và Quách-Tĩnh dẫn nhau trở về hang đá thăm thầy.

Nửa giờ sau, Tây-Độc về động báo tin, Hoàng-Dung dắt Quách-Tĩnh trở ra. Thủy triều dâng lên, ngập gần đến chóp tảng đá. Bông thái dương đã tà tà xế bóng.

Nhờ sức nước đẩy vào đóng cây cột bè, tảng đá đã giảm bớt gần một nửa sức nặng. Cả hạ gắng sức kéo dây rút thêm, thấy tảng đá từ từ bốc lên rõ rệt. Kéo được bao nhiêu, Hoàng-Dung cho ghi chặt vào ba thân cây khác, rồi tiếp tục kéo nữa.

Đoán chừng đá đã hòng đất khá nhiều, Hoàng-Dung bảo Âu-Dương-Phong lặn xuống để mò châu đũa lên.

Âu-Dương-Phong lặn xuống, sờ trúng Âu-Dương công tử đang ngổ ngàng cử động, hình như nửa tỉnh nửa mê, miệng vẫn ngâm chặp song sậy đề thờ lên trên mặt nước, vội bồng đem lên.

Thấy cứu được mạng người, Quách-Tĩnh sung sướng quá, chạy nhảy, múa may hò reo luôn miệng. Hoàng-Dung lặng lẽ theo dõi thái độ Âu-Dương-Phong, thấy lão lặn lặn lì lì dường như đang toan tính gì đấy, nên nàng nắm tay Quách-Tĩnh rủ về hang.

Đi dọc đường Quách-Tĩnh hỏi người yêu :

— Em tài quá, thông cổ em, làm sao hẳn thoát chết. Nhưng hình như em có điều gì chưa hài lòng hay sao mà cứ buồn buồn như vậy ?

Hoàng-Dung đáp :

— Em đâu có buồn. Nhưng sờ đi thấy Âu-dương-Phong có lộ ác ý nên em lo ngại cho số phận của ba thầy trò mình, vì chưa hẳn hẳn giữ đúng theo lời cam kết lúc đầu và hiện có ba điều đáng lo.

Quách-Tĩnh vội vàng hỏi :

— Ô, em nói làm anh ngại quá. Nhưng em đã có cách gì đối phó chưa ?

Hoàng-Dung phác họa sơ qua những điều mình đang lo lắng, rồi bước vào động thăm thầy.

Hồng-thất-Công thấy nét mặt đăm chiêu của trò, cười bảo :

— Con lo làm phải không ? Theo thầy xét, trong ba điều ấy, thì điều số một đã xong rồi, chỉ còn hai điều sau vẫn chưa biết giải quyết làm sao đây.

Quách-Tĩnh kinh ngạc quá mức, vội hỏi thầy :

— Sư phụ, tại sao sư phụ biết rõ ba điều lo lắng của chúng con như vậy ?

Hồng-Thất-Công đáp :

— Có gì đâu mà chẳng biết. Cứ nhìn nét mặt của Hoàng-Dung cũng đoán được những sự lo âu trong lòng nó rồi. Giờ đây tất cả mọi việc đáng lo, cũng không ra ngoài ba điều chính sau đây. Thấy thầy nói các con xem đúng không nhé.

1) Đó là vấn đề hiện tại. Nơi đây hoang vắng thiếu thốn mọi bề không phương tiện săn sóc, thuốc men cứu chữa. Tuy nhiên, các con cứ yên chí về điểm này vì ta tự thầy có thể quá khỏi được rồi.

2) hiểm họa Âu-Dương-Phong luôn luôn đe dọa. Tháng ấy trao trả, phần bội vô chừng, khi nào cũng tìm đủ cách hại người. Tài nghệ hai con còn non, chưa đối phó với hắn nổi. Quách-Tĩnh tuy am thạo Cửu-âm Chơn-kinh, Hoàng-Dung tuy biết « đá cầu bông pháp » nhưng chưa được rèn luyện bao nhiêu về nội ngoại thần công vẫn còn yếu lắm.

3) Điều chốt là làm sao vượt biển trở về xứ sở.

Thế nào, bé-Dung, thầy nói có đúng 3 con chăng ?

Hoàng-Dung thưa :

— Sư phụ đoán đúng lắm. Theo con nghĩ trong ba vấn đề đó, việc cần thiết và quan trọng nhất là đối phó với Tây-Độc. Nếu không trị được nó thì cũng phải có cách gì làm cho nó biết sợ sợ mình mới được.

Hồng-Thất-Công hỏi :

— Theo hoàn cảnh này con nên cố gắng đầu trí cùng hân chức không nên dùng sức lực nhé.

Hai thầy trò nói xong cùng ngồi yên lặng suy tính tìm cách đối phó.

Quách-Tĩnh chẳng biết mưu kế hay lo liệu gì khác là chờ Hoàng-Dung Cứ đề nàng bày (bứ) gì, tuân theo thứ ấy là hay nhất.

Hoàng-Dung nghĩ mãi không ra. Nàng nhớ lại chính phụ thân mình tài ba tốt chúng, khôn lanh tuyệt vời mà đầu công hầu cũng vẫn chưa thắng được, huống chi sức mình, đâu có nghĩa lý gì đối với Tây-Độc.

— Hồng-Thất-Công tuy khuyên trò phải dùng trí đừng dùng sức, nhưng vẫn chưa nghĩ ra kế nào cụ thể. Ông lo lắng đến nỗi một ngày và nói con họ đỡ đội.

Hoàng-Dung vội đỡ thầy nằm xuống cỏ để dưỡng sức. Vừa lúc ấy, Âu-Dương-Phong xuất hiện trước cửa động, bóng Âu-Dương công-tử tay chân mềm rũ rượi như một xác chết.

Lão trợn mắt hét lớn :

— Thấy trò các người phải lập tức rời khỏi nơi này để cháu ta dưỡng bệnh.

Quách-Tĩnh thấy lão lên mặt bức sách thầy trò mình quá sức nên lửa giận bốc lên ngàn ngút, chẳng cần hỏi ý kiến Hoàng-Dung, phi thân đứng chặn ngay trước cửa, thét lớn :

— Nơi đây do chúng tôi đã tìm ra cho thầy tôi dưỡng bệnh, đâu phải nhà của ông mà ông lại lên mặt xua đuổi chúng tôi như thế được.

Âu-Dương-Phong trợn mắt thét :

— Ngay cả ông trời hay tiên Phật ra cũng đuổi hết Sĩ gi thấy trò bọn bay mà hồng lý sự. Hãy đi mau, đừng cự nự vô ích. Ta nổi nóng lên thì khó mà giữ được mạng sống.

Quách-Tĩnh tức quá, xuống tay vung tay định xuất thế trong « Giếng long thập bát chươg » ra đánh lão một đòn. Nhưng Hoàng-Dung đã bồng sư phụ lên tay, kéo vật áo chàng tỏ ý không nên gây chuyện, rồi thoãn thoắt chạy luôn ra khỏi động.

Khi được Hoàng-Dung bồng đi ngang qua chỗ Tây Độc đang đứng, Hồng-Thật-Công quát to :

— Mi có giỏi thì rắng mà giữ cái hóc đá này để dưỡng già với thằng cháu quê. Ta thì cho mi đó.

Âu-Dương-Phong muốn đặt cháu xuống, đánh một quyền để giết Hồng-Thật-Công cho rồi. Nhưng sực nhìn thầy sư phụ nhưn quang của ông chiếu ra sáng ngời, đẩy về oai phong chính khí, bắt giác lão cũng chột dạ không dám nữa. Tuy nhiên lão vẫn thị uy hét lớn :

— Ta tha chết cho mi. Nên khéo dạy và căn dặn hai đứa học trò, hàng ngày phải tìm đồ thức ăn vào cung đôn cho chú cháu ta, nếu không thì bả đứa đứng hồng sông sớt dây nhề.

Hồng-thật-Công muốn chửi lại, nhưng Hoàng-Dung đã phi thân bay vút đi như gió thổi.

Bà thấy trò đưa nhau đến một chỗ khá xa, về phía sau núi để tìm nơi tạm trú.

Hoàng-Dung nhẹ tay đặt thầy nằm trên một tảng đá sạch, mặt đầu đầu nghỉ ngơi. Quách-Tĩnh tức giận, luôn luôn nguyện rửa Tây

Độc không tiếc lời. Hôm nay mới thầy một người hiền lành chất phác như Quách-Tĩnh đã nổi cơn cơn tức. Một lát sau, con giẻ lằng xằng, Quách-Tĩnh bảo Hoàng-Dung :

— Em ngồi đây săn sóc thầy, anh đi lòng xung quanh đây kiếm một nơi nào kín đáo thuận tiện cho thầy nằm điều dưỡng chứ chẳng lẽ ở ngoài trời hứng nắng gỏi sương.

Quách-Tĩnh đi rồi, Hoàng-Dung ngồi bên cạnh thầy, buồn bực ngắm quanh đờ buồn. Chỗ Hồng-thật-Công nằm có một cây cỏ thụ mọc thẳng tắp thật cao, phía trên cành lá xoè ra như cái tán, cũng mát mẻ.

Từ trên đọt cây có hai con sóc nhỏ đua nhau chạy nháy nhệ nhàng thoãn thoắt từ cành này sang cành nọ. Một chập sau chúng xuống tận gốc cây, đến gần, thầy Hoàng-Dung lạ mắt nên đứng lại nhìn. Đôi mắt chúng đen nhảnh long lanh như hạt cườm, lông láng mượt, đuôi xù ra như cái chổi lông, trông dễ yêu quá.

Hoàng-Dung chơi nghịch lấy một trái thông ném về phía ấy. Một con chạy lại đón ngay. Hai tay trước ôm trái thông, hai chân sau chạy thoãn thoắt rồi leo tuốt lên cao. Con thứ hai không có mối cứ lần quẩn xung quanh, đến gần chéo áo của Thất-Công giật lix lix.

Hoàng-Dung nhìn đôi sóc, lòng băng khuâng suy nghĩ và than rằng :
« Nơi này hoang vắng, xưa nay chưa có người đặt chân đến thì bọn sóc đâu có biết người mà sợ ».

Chúng nhìn người cũng như các thứ súc vật khác mà thôi.

Con sóc đang gặm áo của Hồng-thật-Công, bỗng nghe Hoàng-Dung than nhỏ có vẻ ngạc nhiên, ngược mắt nhìn nàng, rút lên mấy tiếng « chít chít » rồi leo lên cây theo con trước.

Hoàng-Dung nhìn theo đôi sóc, ngộ trên cao thầy cành cây tỏa ra rất rậm và bằng phẳng, đây leo quẩn choàng chẳng chịt khắp nơi. Nàng làm bầm :

— Nếu khéo bỏ trí, có thể biến nơi này thành một chỗ dung thân rất tốt.

Nàng cất giọng gọi Quách-Tĩnh.

Quách-Tĩnh chạy về. Hoàng-Dung chỉ đọt cây cỏ thụ và nói :

— Thôi, khỏi tìm xa chỉ cho mệt, anh cứ quan sát kỹ xem cây này có đờng được hay không.

Quách-Tĩnh ngược mặt nhìn lên thầy tán cây rậm rạp, mắt mê và kín đáo, có thể làm thành một cái ổ nằm được.

Thế rồi cả hai chuyển lên, công bề cảnh, buộc dây, dọn dẹp, sắp xếp một chập thành một cái chòi gác nhỏ nhỏ và chắc chắn trong rừng âm cúng.

Các việc xong xuôi, Quách, Hoàng lại treo xuống, đỡ Hồng-thật-Công, mỗi người một đầu, ra đầu hiệu lẫn nhau rồi cũng phi thân nhảy phốc lên tận đợt cây, đặt thầy nằm chính giữa chòi như một cái tổ gà em và gòn.

Hoàng-Dung thích chí cười vang và bảo Quách-Tinh :

— Anh Tinh, chú cháu Tây Độc chiếm hang làm chốn, thì chúng mình lại lốt ở làm chim, càng thú vị chứ sao.

Quách-Tinh bỗng nhớ lại một chuyện hỏi, Hoàng-Dung :

— Lão Âu-dương-Phong buộc chúng mình phải cung cấp lương thực hàng ngày cho nó, em nghĩ có nên không ?

Hoàng-Dung thở dài đáp :

— Hiện nay sự phụ còn đau, chúng mình cũng chưa có kế hoạch nào để đối phó. Chỉ bằng cứ cung cấp cho nó một thời gian để nó khỏi phá rầy mình. Rồi sau này sẽ tính lại.

Quách-Tinh không thích nhưng cũng không biết cách nào hơn, chỉ ngồi thừ người ra nghĩ ngợi.

Hoàng-Dung xin phép sự phụ, rồi xuống mình xuống đất, thoát một cái đi mất dạng sập rừng cây rậm.

Một chập sau, nàng bắt được một con sơn dương, lấy củi nhen lửa thui chín. Nàng cắt nửa dưới để tại gốc cây để đem biếu cho Âu-dương-Phong và thừa với Hồng-thật-Công ?

— Sự phụ, mình cũng nên tìm cách lừa cho lão ấy ăn bản một tý cho đỡ giận, tội gì đành thịt ngon cho hắn.

Thật-Công hiểu ý, cất tiếng cười và bảo Quách-Tinh :

— Con cứ tiêu lên khêu đề này, đem tâm lại cho Tây Độc ăn.

Quách-Tinh không thích, kiếm chuyện hỏi Hoàng-Dung :

— Ta làm thế, ngộ hậu đánh hỏi biết được thì phiền lắm. Anh thấy làm như vậy mang tội không nên.

Hồng-thật-Công nghe nói, hiểu ý trở mình, nói lớn :

— Nếu bay ngại, thôi để thầy lo cho, hai đứa tránh ra đi !

Nói xong, Thật-Công tiêu luôn vào khúc dê. Hoàng-Dung đem hơ lại tiêu lửa, chấy xeo xeo, và cười ngoắt ngoắt.

Quách-Tinh đều xách khúc thịt định mang đi, giao cho Âu-

Dương-Phong như Hoàng-Dung cần lại bảo :

— Anh đem khúc này vào giữu phía bụi kia, cứ mang miếng thịt tốt của mình lại biếu hắn. Nếu hắn có hỏi thì anh cứ bảo mình vẫn còn thịt nhé. Đối với hắn phải xử trí như vậy mới được.

Quách-Tinh ngỡ ngác chẳng hiểu dụng ý của người yêu, nhưng lúc nào chàng cũng tin tưởng kẻ bay của nàng, nên chẳng cần hỏi đi hỏi lại cứ xách đùi thịt bon bon chạy đi liền.

Hoàng-Dung ngó theo mình cười rồi phi thân vào rừng tìm thêm trái cây để ăn tráng miệng.

Ngay cả Hồng-thật-Công cũng chưa hiểu vì sao Hoàng-Dung lại bảo kỹ quốc như thế, nhưng ông cũng không hỏi lại, cứ để tự nhiên. Xưa nay Hoàng-Dung sắp đặt hay, trò liệu chưa lần nào sơ suất.

Âu-dương-Phong ở trong động đánh hơi mùi dê nướng đã thêm rõ rệt, ngồi nhìn ra chờ đợi. Thấy bóng Quách-Tinh xách khúc thịt vào, lão không chờ đem tận nơi, đã xông ra đón và đưa tay lấy liền.

Cầm khúc thịt nướng thơm phức, lão đã thấy cả ruột gan cào lên đòi hỏi, nhưng chưa dám ăn, đưa lên mũi hít có vẻ nghi ngờ và hỏi Quách-Tinh.

— Đàng ấy còn thịt này nữa không ?

Quách-Tinh nhớ lời Hoàng-Dung dặn, gạt đầu và đưa tay chỉ về phía chân chòi.

Âu-dương-Phong làm thỉnh tụng mình bay ngay đến chỗ ấy, thấy trong bụi rậm có dựng sẵn một đùi dê to tướng, mới nướng xong, còn lên hơi thơm phức. Lão bỏ khúc củi một bên và đưa tay đoạt chiếc đùi nóng, ngửa mặt ngó lên chòi cười lớn mồm tiếng rồi mới phi thân trở về động đá, trong lòng tự đắc nghĩ thầm :

— Bọn bay đâu lừa nổi ta !

Quách-Tinh mới hiểu rõ dụng ý của Dung và rất kinh ngạc khi thấy Âu-dương-Phong đã làm đúng phong phúc theo điều của nàng dự liệu.

Chàng thích chí quá, chạy lại cạnh Hoàng-Dung vừa cười vừa khen.

— Em tôi tinh toán như thần ! Tại sao em đoán được Âu-Dương-Phong sẽ tự ý tìm lại đùi khúc thịt ấy ?

Hoàng-Dung tươi cười đáp :

— Em thừa rõ tâm địa của Tây Độc. Hắn chẳng những đi ác mà còn đa nghi. Vì vậy em mới áp dụng theo binh pháp đối thực

thành hư, lấy hư làm thật để bầy hân. Quả nhiên hân đã trông kẻ mình.

Quách-Tĩnh nắm tay nàng khen mãi rồi kéo về chân chồi nướng thật lại cho nóng, đem lên cây, ba thấy trở xúm lại ăn ngon lành.

Hồng-thất-Công theo dõi việc làm của Hoàng-Dung mà cũng phát sự luôn tài trí của cô học trò nhỏ, ông gật gù làm mãi:

— Quả thật cha nào con ấy không sai.

Đang ăn, Quách-Tĩnh bỗng nhớ lại một chuyện, ngó Hoàng-Dung nói:

— Anh thầy em đoán lấy lắm nhưng kể ra cũng liêu và hơi đại.

Hoàng-Dung nhướng mắt hỏi:

— Liều chỗ nào? Vì sao mà đại?

Quách-Tĩnh đáp:

— Nếu chỉ Au-dương-Phong nó không nghĩ và cứ giữ lấy khúc thịt trước để dùng, chẳng lẽ em để bợn mình nhậu thứ thịt dơ ấy hay sao?

Hồng-thất-Công ngồi trong chòi, nghe Quách-Tĩnh hỏi vậy, nên tức cười quá, ôm bụng, cười ha hả làm rung chuyển cả lùm cây.

Hoàng-Dung cũng ngả lưng ra cười lớn, rồi sảy chân lợt luôn xuống đất. Nàng vội phi thân nhảy lên lại và đáp rằng:

— Anh nghĩ cũng phải đấy, nhưng một khi em đã nghĩ ra kể, chẳng khi nào thành sai hết.

Hồng-thất-Công nhìn Quách-Tĩnh than rằng:

— Tĩnh nhi, con quả thật là quả cờ. Nếu hâu không đời thì đi tìm thức khác ăn đỡ chứ ai lại để các con ăn thịt tấm nước tiểu của sư phụ ư?

Con không nhớ hôm nào trên thuyền, thầy đã dùng nước tiểu hạ sát được rắn độc của Au-dương-Phong hay sao? Hai đứa ba, mà hơi nước tiểu ấy thì làm sao uống được.

Hoàng-Dung thấy Quách-Tĩnh ngây ngốc cũng tức cười, lại đưa tay cù vào nách. Quách-Tĩnh nhột quá, lăn ra cười ngất. Cười đến nổi té luôn xuống gốc cây mà vẫn còn ôm bụng cười hoài.

Au-dương-Phong mang thịt về, chú cháu ăn khen ngon, thơm đó thứ. Lão càng thích chí hơn nữa khi nghĩ lại thấy miếng đã cao tay ăn hơn Hoàng-Dung trong vụ này, vì lão định ninh thế nào khúc thịt trước cũng có chất độc do họ tâm vào để thuốc chú cháu mình cho chết. Thế rồi Tây-Dộc cứ gật gù tự khen thắm, đầu có ngó chim, mình đã thua trí con bé.

Tôi hôm ấy. Au-dương-công từ đầu quả lăn lộn la kiêu dữ dội Au-dương-Phong xót ruột quá nhưng chẳng biết làm sao, vội phi thân lại góc chòi, nhìn lên gọi lớn:

— Con bé chết hăm, hãy xuống đây ta bảo.

Hoàng-Dung nghe gọi thất kinh, chẳng biết vì lẽ gì leo đến tìm mình vào giờ này. Nàng phẩn vẩn quá nhưng cũng phải trả lời:

— Có điều gì, cứ nói ra nghe thử.

Au-dương-Phong hét lớn:

— Cháu ta ăn có kẻ hữu lệ, mày phải đến động ứng trực để sai khiến ngay bây giờ.

Cả ba nghe hân mờ lời quá ngang ngược, đều tức giận cảnh hồng nhin nhau mà ứa gan, chưa biết nói sao, thì Au-dương-Phong lại gọi tiếp:

— Sao, chúng bay có xuống không? Còn chờ gì nữa?

Quách-Tĩnh ngó sư phụ thừa nhỏ.

— Chúng con không chịu nổi với thái độ của hân. Vậy xin sư phụ, cho con sống chết cùng hân một trận cho rồi.

Hồng-thất-Công bảo:

— Các con chó nên nóng nảy lúc này, chẳng có lợi đâu. Thời, hai con cứ đi ra sau rừng ăn mật, để một mình ta đối phó cùng hân mà thôi.

Quách-Tĩnh nhìn thầy, lòng không nở, rồi ngó Hoàng-Dung xem nàng định xử trí ra sao.

Trong giây phút quyết liệt, Hoàng-Dung nín thình để suy tính giữa hai đường hòa hay chiến để chọn lấy một mới được, và phải chọn gấp.

Nếu cần thì mạng với hân, nàng cũng không nề hà, nhưng chỉ sợ có hại đến sư phụ, rồi ông vất vả mà chết đi thì biết chừng nào mới hết hạn. Chi bằng tạm chọn lấy biện pháp hòa hoãn, cầu an nhất thời, sau này sẽ liệu.

Nàng quyết định xong, ngó xuống dưới, tươi cười đáp:

— Lời bác đã dạy, cháu đầu dám cương lại. Cháu sẽ xin theo bác về động thăm bệnh của thế huyên ngay bây giờ. Anh sư có khá hơn trước không bác?

Au-dương-Phong nghe nói, nhìn nàng hừ một tiếng không đáp. Ngó qua thầy Quách-Tĩnh đang ngồi làm thình, lão chỉ lên hết lớn:

— Còn thằng ăn con họ Quách, mí cứ ngồi đó trở mắt mà nhìn sao, rõ là đồ vô phép quá cờ.

Quách-Tĩnh không thể nào chịu nổi nữa, đứng dậy định mắng lại, bỗng Âu-dương-Phong đã quát lớn :

— Mi phải lập tức đón về cho tao đủ một trăm cây thật lớn. Thiếu một cây ta bẻ gãy một chân, nếu thiếu hai cây ta bẻ đủ hai chân người, còn thiếu nhiều hơn tao bẻ gãy họng mi đấy.

Thấy Quách-Tĩnh tím mặt định cự lại, Hoàng-Dung nói đỡ lời :

— Bác tìm cây làm gì nhiều vậy. Đêm hôm tám tối, búa đao chẳng có, làm sao đón nổi được hàng trăm cây cỡ thụ mà bác lại ra lệnh cho anh ấy như vậy ?

Âu-dương-Phong trợn mắt nạt Hoàng-Dung :

— Ai dạy mi hớt hông, xen miệng vào chuyện người ta. Mau mau đi lại hàng, đấm bóp hầu hạ cháu ta, còn thằng đần con, đi đón cây lập tức. Nếu chần chừ, ta cho một quyền vào góc cây rồi dúi lão ỉn miày chín ngón.

Hoàng-Dung ra hiệu cầu cứu Quách-Tĩnh phải đầu lòng nhún nhục cho qua việc rồi chạy đi.

Quách-Tĩnh nhũn theo tà áo trắng người yếu loang loáng bay chập chờn trong bóng đêm, theo Âu-dương-Phong chạy về phía động đá mà thấy xót xa cả ruột gan. Chẳng không thế nào kềm hãm nỗi đau buốt buốt tức cũng xông lên một lượt, muốn chạy theo đánh với hắn một trận rồi ra sao thì ra.

Vừa nhón chân định chạy theo, bỗng nghe trên chõng có tiếng Hồng-thất-Công than lớn :

— Tại sao thân ta điêu đứng như thế này. Suốt đời đem thân chịu đựng ách nô lệ của quần Kim xâm lược, giờ đây đã già chừa hết nợ, lại còn gặp cảnh nhục nhĩ như thế này làm sao mà chịu nổi, hở trời.

Lời than của thầy như hồi chuông cảnh tỉnh, khiến Quách-Tĩnh ngời xuống đất chợt suy nghĩ lại :

— Sư phụ ta ngay từ thuở bé đã đi làm nô lệ cho quần Kim, thế mà người đã nhận nhục đào luyện được bản lãnh cao siêu, thành một bậc anh tài xuất chúng như ngày nay.

Ta đây, chỉ mới gặp một chuyện ngang trái quá nhỏ nhen mà đã không chịu nổi để hành động nóng nổi suýt làm hư đại sự, thật là kém cỏi. Phải giải quyết như Hoàng-Dung mới là kẻ trượng phu thực thời. Em ta còn nhỏ tuổi sao đã giới thế ?

Nghi vậy, chẳng bặt lửa đốt một bó củi thông khô, rọi đường đi rừng đến đây.

Khi đến ven rừng, Quách-Tĩnh khai triển môn "Giáng long thập bát chưởng" - đánh vạt vào hàng cây nổi tiếng rầm rập, hai cây ngã nhào xuống đất. Chẳng yên chỉ vung tay đánh nhào liên tiếp mấy chưởng nữa. Mỗi lần vung tay là có tiếng cây đổ nhào, phá tan không khí của rừng đêm đang u tịch.

Quách-Tĩnh quên rằng mỗi lần xuất chưởng, phải tốn hao công lực rất nhiều. Cho nên một chập sau chẳng đẽ cần thấy hai tay như nhối, toàn thân rúng động, hai chân đứng hết muốn vững.

Tuy vậy, Quách-Tĩnh vẫn hăm mỗi đàng thế "Kiến long tại điền" - vung tay đánh nữa. Lần này cây chỉ rung rinh, rụng lá, gãy cành chứ thân cây không gãy nữa.

Mỗi lần đánh ra, chẳng thấy đau đớn đến tận xương. Sức cứng của thân cây đã thấm vào bàn tay, dội vào tạng phủ, bần rầu muốn té quỵ.

Chẳng lo lắng, với nghi sự xuống đất, lảng thần vận khí để bồi dưỡng lại công lực. Sau nửa giờ thờ hít, dần dần đã phục hồi sức khỏe. Chẳng vung tay tung ra một chưởng thì cây cũng trước mặt đã gãy ngang.

Đánh chưởng thứ hai, thân mình đau nhức trở lại.

Chẳng tự nghi, nếu cứ ý sức tiếp tục hoài e mang nội thương.

Ngưng tay, dựa mắt nhìn quanh, chẳng thấy rừng đêm thẫm u huyền bí, ngó xuống đất đêm kỳ thấy chỉ được hai mươi cây cả thấy.

Bây giờ dao búa không có, sức lực suy giảm, làm sao đón ngã nổi bảy mươi tám gốc cây nữa cho đủ số. Ngồi trên phiến đá suy nghĩ, chẳng bỗng nhớ lại một chuyện quá u nguy hiểm không ngờ trước :

— Hắn thấy cháu bị ta đánh gãy tay, hai chân bị đá để nát háy nên sinh ra oán hận, muốn buộc ta đến cây cho kiệt sức hoặc mang nội thương để trả thù cho hả dạ.

Nếu bây giờ ta nộp đủ một trăm cây rồi, hắn sẽ buộc nộp hoặc thêm ngàn cây khác, ta cũng phải tuân theo sao ?

Nghi đến đó chẳng quá chán nản, thở dài và nghĩ tiếp :

— Đừng kể nơi đây là hoang đảo, ngay ở trong đời cũng chưa có mấy ai đủ sức giúp ta cứu vãn được tình hình, vì trong vô làm đã được kể nào là đối thủ của Tây-Độc.

Người có võ công thượng thặng như Hồng sư phụ, dù sức đánh hẳn thì đã bị thương nặng, nhất thời mất hết công lực. Còn nhạc phụ ta là Hoàng Đảo chưa thì ghét ta như kẻ thù, đời nào ông ấy ra tay giúp đỡ mà hồng.

Chống được Au-dương-Phong may ra chỉ còn nghĩa huynh Châu-bá-Thông mà thôi.

Nhưng nghĩa huynh Châu-bá-Thông, con người hiền nhân, khả ái, võ nghệ tuyệt luân, vì một lời thề mà mắc bẫy chử cháu Tây-Độc, bị chúng bức sách đây xuống bể rồi còn đâu nữa.

Nghĩ đến Châu-bá-Thông chừng nào Quách-Tĩnh càng nhớ tưởng, đau đớn. Ưởng thay, Châu-bá-Thông vừa luyện được thể võ « tá hữu hổ bác », thuộc lâu « Cửu Âm chơn kinh » mà phải bắt đắc kỳ tử, thật là đáng tức.

Nghĩ đến đây, Quách-Tĩnh bỗng nhớ đến Cửu Âm chơn-kinh và gạt gờ làm bầm :

— Môn « tá hữu hổ bác » của Châu huynh là một thể võ độc đáo và võ thuật cực kỳ quý báu, một pho đại bí quyết của nền võ học từ xưa đến nay. Dưới gầm trời mấy ai học được. Ngay là Tây-Độc đã tâm niệm ước mong suốt mấy mươi năm mà chưa hề được đọc, sau cùng chỉ đm được một bộ kinh giả. Ta đã học được cả hai thứ quý nhất, ngoài ra còn nhiều ngón võ công thượng thặng khác nữa. Chỉ hiềm một nỗi, nỗi công ta còn non một nền mới thua sự người. Tại sao ta không bàn với Hoàng-Dung áp dụng những bí thuật của Cửu Âm chơn-kinh luyện tập ít ngày để đánh ngã Tây-Độc? Chẳng lẽ mang một bụng đây cả bí quyết võ thuật rồi để cho người ta bức sách cho đến chết sao?

Nghĩ đến đây Quách-Tĩnh thấy như kẻ đi trong sương mù vừa tìm được toa thuốc hay, trong bụng vừa mừng vừa bồng khuông lo lắng rồi chàng tự trách mình :

— Trời ơi, sao mình ngu ngốc thế?

Thật đúng với cái tên « trầu nước » của sư phụ thường gọi. Bên cạnh có Hồng sư phụ, tuy võ công nhất thời bị mất, nhưng kiến thức của người đâu có mất. Sao mấy bữa rày không chịu mang ra hỏi ông để nhờ chỉ vẽ cho một con đường sáng mà đi?

Quách-Tĩnh hôn hờ chạy trở về lều, nhảy lên dợt cây thuật lại bao điều đã nghĩ cùng Hồng-thất-Công.

Hồng-thất-Công tươi cười bảo :

— Cửu Âm chơn-kinh là pho sách quý nhất trần đời, trong võ lâm ai cũng thèm ước, chỉ một mệnh con may mắn thuộc hết mà thôi. Vậy bây giờ con hãy xem lại, chọn một môn nào có vẻ hiềm ác nhất và tập luyện chóng thành kẻ lại cho thầy nghe, thầy sẽ chỉ điểm cho mà tập luyện cấp tốc thử.

Quách-Tĩnh vâng lời, lằm bằm đọc suốt cả hai bộ Cửu Âm chơn-kinh từng câu từng chữ.

Hồng-thất-Công lặng lẽ ngồi nghe, chú ý căn nhắc từng chi tiết một. Đến một đoạn thấy có vẻ trừu trác, Hồng-thất-Công bảo Quách-Tĩnh đọc lại hai ba bận nữa. Trong bụng chàng mừng thầm, có lẽ sư phụ mình đã tìm được chỗ thích hợp để trị được Tây-Độc rồi đây.

Nghe xong, Hồng-thất-Công gạt đầu khen hay rồi bảo cứ tiếp tục. Quách-Tĩnh đọc suốt hai tập Cửu Âm chơn-kinh đến những chữ ở đoạn chót, Hồng-thất-Công hỏi lớn :

— Ủa, con đọc những chữ gì nghe lạ lùng vậy, đọc lại bần nữa đi.

Quách-Tĩnh đọc y như trước :

— ... ma hân tư các nhi, phẩm đặc, kiem thiết hổ song tư, ca sơn nh... »

Hồng-thất-Công bảo :

— Có lẽ con đọc lộn chỗ làm sao có chữ khó như thế này được.

Quách-Tĩnh thưa :

— Dạ, con đọc đúng theo bản quyết của Châu đại ca truyền không sai một chữ. Chính Châu đại ca cũng chưa hiểu mấy đoạn này.

Suốt cả đoạn chót toàn những câu khúc mắt, những chữ khó nghe chẳng hiểu gì hết.

Hồng-thất-Công suy nghĩ một chặp rồi nói :

— Chẳng lẽ Cửu Âm chơn-kinh lại dạy cả lối niệm chú hồ thần tróc quỷ nữa sao? Thứ này chỉ lừa dối người đời, chứ đâu phải môn võ học chính đáng?

Nhưng ông sức nghĩ lại :

— Toàn bộ Cửu Âm chơn-kinh quả nhiên kỳ ảo và vô cùng, thậm thụy bác đại, mình còn kém, lại quá hấp tấp, chưa nghiên cứu kỹ, mới nghe qua đã vội chê bai, phê bình, như thế sao phải.

Ông lắc đầu bảo Quách-Tĩnh :

— Con « Cửu Âm chơn kinh » là cả một pho sách quý, chứa đựng tất cả sự tinh vi bí ảo của võ thuật, không dễ gì một vài ngày, đôi tháng mà luyện được nên đâu. Con đừng nên nóng và ước mơ một điều không thể làm được mà khổ tâm vô ích.

Bây giờ, tốt hơn hết là con đem bao nhiêu cây gỗ, ghép lại thành bè, vượt biển trốn đi. Thấy và Hoàng-Dung sẽ ở lại đây, tùy cơ ứng biến đối phó cùng Tây-Độc.

Quách-Tĩnh lắc đầu quả quyết nói :

— Không bao giờ con hèn nhát đi lánh thân, bỏ sự phụ lại một mình được. . .

Hồng-thật-Công bảo :

— Thằng Tây Độc lúc nào cũng kiêu ngạo Đông-Tà Hoàng-được Sư cho nên hẳn không dám hạ sát Hoàng-Dung đâu. Thấy đây tuổi đã quá già, võ công mất hết, đâu có sông cũng chả mấy năm nữa và không ích gì cho đời, đâu có bị giết cũng không đáng tiếc. Vậy con cứ nghe lời ta mà trốn đi ngay.

Quách-Tĩnh vừa thương thấy, vừa tức cho mình, càng ngh càng tức, cuối cùng giận quá vung tay đâm mạnh vào thân cây cội thụ nghe bịch một tiếng.

Thật-Công nghe rõ tiếng vọng từ nhát đánh vang ra cứ chuyề dại bắt tận khắp các hang hốc, núi đá xung quanh, bắt giặc giã mình, hỏi Quách-Tĩnh :

— Con vừa dùng thủ pháp gì để đánh vào thân cây đó ? K' đã dạy cho con thế này ?

Quách-Tĩnh đỏ mặt, hỏi vặn lại :

— Tại sao thấy lại hỏi như vậy ?

Thật-Công trịnh trọng đáp :

— Ta nhìn thấy con vận sức toàn thân để đánh đòn này. Cứ như lực lượng ấy có thể làm gãy cây bẻ đá như chơi. Nhưng tại sao thân cây không hề rung động mà âm thanh lại trầm trầm vang dội vô tận ra khắp núi rừng như vậy ?

Quách-Tĩnh thưa :

— Con suy nghĩ thấy mình quá vô dụng chẳng làm được gì giúp ích cho thấy nên bực lòng đâm một cái cho đã giận. Không ngờ đánh nhát này con cầm thấy bàn tay đau thốn quá khó chịu, mà kinh lực đập mạnh cũng không đủ sức làm cây này lay động nổi.

Hồng-thật-Công lắc đầu nói :

— Không phải như thế 'đầu'. Thấy tuy còn yếu nhưng tai nghe vẫn tinh tường, nhận xét vẫn sáng suốt, thấy rất lạ lòng thấy cái đâm của con không làm gãy cây mà chỉ chuyển tiềm lực vào thân cây gãy, tiếng dội chuyển đi hàng mấy dặm, đến tận những hốc đá xa. Vì vậy nên chiếc đũa này có vẻ kỳ lạ, có quái chứ không giống các lời đâm thông thường đâu. Bây giờ con hãy đâm lại một cái nữa cho thấy xem nào.

Quách-Tĩnh hết ngại và có lòng mừng thắm. Chàng xóc tay đập mạnh vào thân cây. Quả nhiên cây có thụ không hề rung chuyển mà tiếng rền vang như lóng lóng, vào mãi phía rừng sâu. Quách-Tĩnh cũng nhận thấy quá như vậy.

Chàng bỗng nhớ lại, thưa cùng thầy :

— Sư phụ, con đã nhớ ra rồi. Ngón này do Châu sư ca đã dạy lại. Đó là một thủ pháp trong 72 bộ quyền không minh đây.

Thật-Công ngạc nhiên hỏi :

— 72 bộ quyền không minh là thứ gì, thầy chưa bao giờ nghe thế vỡ lẽ lòng này ?

Quách-Tĩnh đáp :

— Đấy, 72 bộ quyền «không minh» này do Sư ca tự tìm và sáng chế ra trong thời gian bị cầm tù trên Đảo-Hoa đảo, vì vậy nên tên võ lâm đầu có thể võ này, và người đời trừ con ra, chưa một ai học đến.

Anh ấy truyền riêng cho con, bí quyết chỉ gọn trong mười sáu chữ mà thôi:

«Đại thành nếu thiếu, thì dùng không đó,
«Đại doanh nếu dư, thì dùng không cùng.»

Hồng-thật-Công nói:

— Vì trời còn tối quá, con có biểu diễn cũng không thấy được. Vậy con cứ giảng các khẩu quyết cho thầy nghe cũng đủ.

Quách-Tĩnh cả mừng đem thuật lại từ đệ nhất lộ quyền trở lên, phân tích rõ từ sự biến hóa, đến kinh lực của mỗi chiêu, mỗi thế cho Hồng-thật-Công nghe và nói tiếp:

— Châu đại ca vốn hay phá trò, ưa đùa giỡn khôi hài, cho nên bất cứ những câu chuyện gì cũng có xen những câu ngộ nghĩnh cho vui. Vì vậy nên cứ một bộ quyền «không» như «không uyển thành phạm», «không đê trú nhân» v.v...

Hồng-thật-Công vốn là một nhân vật kỳ tài, võ học uyên bác, cho nên chỉ nghe qua mười tám bộ quyền của Quách-Tĩnh thuật lại ông đã bảo:

— Thời được, bao nhiêu đó cũng đủ rồi. Người con chưa dụng cả một kho võ thuật bí truyền thế mà không đem ra ứng dụng. Bây giờ thấy trò chúng ta nên sửa soạn luyện tập để dùng đánh Âu-dương-Phong phen này.

Đem Tây-Độc để làm đích tập võ, kẻ cũng là một điều thú vị đây chứ.

Quách-Tĩnh ngạc nhiên hỏi:

— Sao, sư phụ bảo con dùng «không minh» quyền để đánh Âu-dương-Phong sao? Con tưởng chưa đủ công lực để xử dụng.

Hồng-thật-Công đáp:

— Đành rằng con chưa có công lực dồi dào. Tuy nhiên trong cái chết phải chờ tìm ra con đường sống chứ. Chờ ở đâu? Cứ đi tìm chỗ chết thì sao? À, con dao truy thủ của đạo-sĩ Khuru-xử-Cơ tặng ngày trước còn đó không? Con hãy ra xem thử.

Quách-Tĩnh thở tay rút bầu dao truy thủ đưa cho Hồng-thật-Công. Một luồng sáng xanh từ lưỡi dao tỏa lên sáng ngời trong tay ông.

hơi lạnh toát ra tận người. Con dao dài bảy tấc, lưỡi mỏng như lá lúa, bén vô cùng, quả là chí-báo.

Hồng-thật-Công bảo:

— Con đã luyện được «không minh quyền», bây giờ nên xử dụng dao này chặt gỗ đem về cho Tây-Độc.

Quách-Tĩnh thấy lưỡi dao đó mỏng manh quá nên trong lòng do dự chưa biết có nên dùng hay chăng.

Hồng-thật-Công thấy vậy đã hiểu ý của trò nên nói tiếp:

— Con đã học của thầy mười tám thế của «Giáng long thập bát chưởng». Đây thuộc về loại công phu cứng, mà «không minh quyền» lại thuộc loại mềm. Một lối theo ngoại gia, một lối theo nội gia, nghĩa là đây đủ hai môn khác nhau. Bây giờ thêm bầu dao truy thủ là một vật báu chém sắt như chém bùn.

Nếu cả ba yếu tố cùng hợp mà con biết cách hòa hợp xử dụng thì oai lực phi thường, muốn làm gì lại chả được.

Con cần chú ý một điều là lúc dùng, cánh tay cứng xử dụng bầu dao con phải lấy chữ «không» làm căn bản.

Quách-Tĩnh chợt hiểu, liền nhảy phóc xuống đất, chạy lại bìa rừng, lựa một cây to, cầm dao truy thủ, vận sức theo lối «Không Minh quyền» đâm một nhát nghe vút, cả thân cây bị gãy tiện đổ ảm trên đất dầm sương đêm.

Chàng mừng quá, hơi đao chém một hơi ngã luôn mười cây cò thụ.

Thế là khi trời vừa mờ sáng, Quách-Tĩnh đã có đủ một trăm cây để đem về dưới gốc chòi.

Quách-Tĩnh đang hí học chuyển cây bằng từ trên lầu cao, Hồng-thật-Công gọi lớn:

— Quách-Tĩnh, về đây thầy nói tý việc.

Quách-Tĩnh chạy lại, nhảy lên ngọn, vừa thấy sư phụ, đã khoe ngay:

— Sư phụ, con đã có đủ số cây rồi. Con vâng lời thầy có kết quả tốt lắm.

Hồng-thật-Công vuốt râu hỏi:

— Con có thấy đau tay mới gần không?

Quách-Tĩnh đáp:

— Hoàn toàn không đau đớn mà còn thấy khỏe hơn trước nữa. Lại quá!

Hồng-thật-Công rần rần nói tiếp:

— Tỉnh nhi, con đã đỡ sức chặt cây hạ gỗ để dâng, nhưng chưa đủ để đánh lại Âu-dương-Phong. Bây giờ con cần phải luyện Cửu-âm chơn-kinh mới ra mới thắng được hẳn.

Con chờ thầy suy nghiệm lại một vài đoạn đã đọc khi này để tìm cách luyện cho con.

Nói rồi Hồng-thật-Công nằm yên, nhắm mắt suy nghĩ. Quách-Tĩnh ngồi nhìn thầy, lòng lo lắng hồi hộp mãi.

Một lúc sau, Hồng-thật-Công mở mắt bảo Quách-Tĩnh :

— Con ạ, thầy già quá, óc đã chai, nghĩ không ra nổi. Sáng nay con hỏi lại Hoàng-Dung, nhờ nó nghĩдум, may ra có cách hay. Trong lúc đọc lại vài đoạn trong Cửu-âm chơn-kinh thấy thầy lóe ra một vài tia sáng. Vậy con đỡ thầy xuống đất để vận động lại nội công, may ra nếu phục hồi nguyên khí thì hay quá.

Quách-Tĩnh không ngờ thầy hiểu như vậy nên vội đáp :

— Ô, thầy còn yếu lắm, chưa tiện đâu. Thầy đứng nôn nóng, lẽ có bề gì bắt tiện lắm.

Hồng-thật-Công điềm nhiên đáp :

— Vừa rồi con đọc lại Cửu-âm chơn-kinh có bốn câu đã làm cho thầy như nhìn thấy ánh sáng :

« Viên, thông định tuệ. Thế, dụng đều sửa. Tuy động mà tĩnh. Tuy bước mà yên. »

Thôi, con đứng nghỉ trở nữa. Chúng ta xuống tập thử xem sao.

Quách-Tĩnh cũng chưa nhận thức hết ý nghĩa các câu này cũng phải tuân theo ý muốn của sư phụ. Chàng đưa tay bồng sư phụ, tung mình nhảy từ trên ngọn cây xuống đất, nhẹ nhàng như chiếc lá rụng.

Hồng-thật-Công đứng yên một chập để định thần rồi vung tay đánh mạnh ra một quyền. Trong ánh sáng mờ mờ của đêm gần tàn, Quách-Tĩnh thấy thân hình của thầy ngã chúi ra trước, lao đao, sắp nhào, nên lật đặt đưa tay ra đỡ. Nhưng Hồng-thật-Công đã gương lại được, đứng thờ hỏ hỏ rồi nói :

— Không sao, con đứng ngại.

Nghĩ một chập, ông vung ra một quyền thứ hai. Thấy thầy lao đao loạng choạng đứng không vững mà sắc mặt có vẻ khó chịu, Quách-Tĩnh định khuyên can, nhưng Hồng-thật-Công vẫn tiếp tục đánh nữa. Đầu dần hơi thở bết nặng, bước đi vững vàng hơn, sự tiến bộ đã thấy rõ.

Hồng-thật-Công cao hứng, đánh luôn mười tám thế « Giảng long », rồi chuyển theo quyền Phục-Hồ nữa.

Quách-Tĩnh hồi hộp nhìn theo, thầy thấy không có vẻ gì đùa dức nữa nên mừng quá, sủ lên :

— Hay quá, sư phụ đã hết bệnh rồi. Trời ơi, may quá. May quá.

Nhưng Hồng-thật-Công không có vẻ gì vui mừng, bảo Quách-Tĩnh :

— Thôi con đi thầy lên lầu đi.

Quách-Tĩnh ôm thầy theo thế « Bạch hạc xung thiên » vọt chằng lên đợt cây, đặt thầy trong chõng gác. Chàng ngó thầy, tỏ lòng rợn rã vì hân hoan, luôn mồm reo lên :

— May quá, tởi quá! Thật là kết quả không ngờ được.

Nhưng Hồng-thật-Công vẫn trầm ngâm suy nghĩ rồi buồn rầu nói :

— Con đừng mừng vội, mấy ngón võa rồi không thể dùng nổi.

Quách-Tĩnh ngỡ ngác chưa hiểu thì ông nói tiếp :

— Thấy hy vọng sẽ từ từ vận khí chữa nội thương. Nhưng không ngờ công phu của thầy, thuộc cương của ngoại môn, càng động càng mạnh thêm nhưng tiếc rằng hiện nay chưa đủ sức nên không vận động được để phục hồi công lực. Hiện nay, mạng số đã báo đăm, nhưng việc phục hồi công phu lại như cũ, thầy chưa thể được.

Quách-Tĩnh muốn an ủi thầy, nhưng chẳng biết nói nên lời gì. Mãi rất lâu, chàng mới ấp úng nói được :

— Thầy nằm nghỉ, con đi đôn gỗ thêm.

Nói xong chưa kịp ra đi thì Hồng-thật-Công đã gọi lớn :

— Tỉnh nhi. Thấy vừa nghĩ được một điều kế để làm cho Âu-dương-Phong phải lác mắt mà khiếp sợ thầy trở ta cho mà xem. Con muốn biết, lại gần đây thầy nói nhỏ.

Lặng tai nghe thấy nói xong, Quách-Tĩnh thích chí cười lớn rồi gật gù đáp :

— Được lắm, hay lắm.

Nói xong chàng phóng xuống đất chạy luôn vào rừng chuẩn bị công chuyện của Hồng-thật-Công đã dặn kín.

Sáng sớm, Âu-dương-Phong đến dưới chõng, kiểm lại số cây rồi ngược mặt nhìn lên hết lên :

— Thường lúc bình, đấm cả gan nộp thiếu hết mười cây. Mau xuống đây chịu tội.

Không có một lời đáp lại. Bên phía vắng lặng, chẳng thấy bóng người nào.

Tây-Độc tự hỏi :

— Úa, mấy tên này sợ hãi trốn hết rồi hay sao mà trên chồi không thấy bóng một tên nào hết. Nhưng bay có trốn đi đâu cũng chẳng khỏi tay ta.

Nhắc lại Hoàng-Dung đem đó theo Tây-Độc, lại động đá sấn sóc cho Âu-Dương công tử. Nàng tuy ghét hẳn nhưng ngồi bên cạnh nghe tên siết lộn lộn cũng động lòng thương, không nở hết hơi. Nàng thấy sấn lòng chăm nom cho hẳn bớt đau khổ chứ không có cảm giác bị Tây-Độc ép buộc nữa.

Sáng sớm thấy Tây-Độc chạy về phía chồi, nàng đã đoán biết dụng ý của lão, nên vội vàng phi thân chạy theo liền.

Khi nghe Tây-Độc kêu réo nhưng trên chồi vẫn lặng lẽ không có bóng người, Hoàng-Dung cũng kinh ngạc không hiểu vì sao.

Tây-Độc đứng lặng yên suy nghĩ và nghe ngóng. Bỗng đứng xa có tiếng vũ vũ của quyền chưởng vọng lại, hích như có ai đang tập võ đấu gần đây. Tức thì Tây-Độc bay ngay về phía đó. Hoàng-Dung cũng nhẹ nhàng phi thân lên theo sau.

Vừa qua khỏi bia rừng, Tây-Độc giết mình đứng sững, trở mắt nhìn thấy Hồng-thất-Công đang xấn áo luyện quyền cho Quách-Tĩnh.

Trong góc rừng, hai người cứ say sưa tập được hình như không thêm để ý đến bên ngoài.

Hoàng-Dung thấy sư phụ và người yêu đang luyện quyền võ cùng hăng hái thì vừa mừng vừa lạ. Nàng không ngờ chỉ có một đêm mà sư phụ đã có vẻ phục hồi công lực như xưa. Đường quyền, ngọn cước của Thất-Công tiện thời vững vàng, đánh ra lộng gió chẳng có gì khác trước.

Bỗng Hồng-thất-Công gọi lớn :

— Con khá để phòng ngọn này đây nhé.

Ông đưa tay chỉ trước, Quách-Tĩnh vùng quyền đỡ nhưng chưa chạm phải thì tay kia của Thất-Công đã giáng mạnh vào ngực khiến cho cả thân hình vạm vỡ chắc nịch của Quách-Tĩnh phải dội ngược ra sau ngã vào một cây cỏ thụ nghe rắc một tiếng, cây ấy gãy hai đó nhào xuống đất.

Ngọn đòn của Thất-Công khiến cho Âu-dương-Phong thất kinh, trở mắt nhìn, Hoàng-Dung lớn tiếng gọi :

— Sư phụ, hãy quá, có phải một chiêu của «phách không chưởng» chăng ?

Hồng-thất-Công làm lơ không đáp, rồi nói lớn cùng Quách-Tĩnh :

— Bây giờ con phải vận sức cho đầy đủ để chịu đựng đòn này nhé. Nếu lời thôi có hại đến tạng phủ, hãy coi chừng.

Quách-Tĩnh đứng trụ, hai tay vòng phía trước để phòng và đáp lại :

— Dạ, con đã chú ý, thầy cứ ra tay.

Thời chưa dứt lời, đã thấy song quyền của Thất-Công đập mạnh vào hai vai, Quách-Tĩnh dội ngược ra sau gần hai trượng tấp vào một cây thông lớn ngã đánh rầm rung động cả mặt đất.

Thật ghê thay kinh lực của ông lão.

Thế rồi Hồng-thất-Công liền tiếp vùng quyền loang loáng tung vào người Quách-Tĩnh như búa đập. Cứ một quyền chạm vào, Quách-Tĩnh văng ra xa, trúng vào một cây gãy nhào rãng rãc.

Thất-Công thì thở xong mấy ngón «phách không chưởng», Quách-Tĩnh bị ầu trên mười đòn và đã có mười cây thật to ngã nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Hoàng-Dung đứng ngoài gọi lớn :

— Anh Tĩnh, sư phụ, xin ngừng tay. Đã đủ mười cây rồi. Thời dừng đầu nữa.

Quách-Tĩnh thở ô ô, mồ hôi nhễ nhại, xuống trần chấp tay bái tạ thưa lớn :

— Sư phụ, cho con nghỉ xả hơi một chập, chịu hết nổi rồi.

Hồng-thất-Công đứng tay nhìn Quách-Tĩnh báo lớn :

— Ủ, ta nên nghỉ một chút kéo cũng hơi thấm mệt rồi. Thật không ngờ công phu của «Cửu âm chơn kinh» mà kỳ diệu như thế này. Chỉ trong một đêm mà đã tống khứ hết chất độc của nọc rắn và tiêu tan hết ảnh hưởng của môn chưởng mô công, gần phục hồi phong độ cũ, đáng phục thật.

Ân-dương-Phong kinh ngạc quá sức, nhưng lòng vẫn nghi ngờ. Lão bước lại nhìn từng cây ngã, thấy chỗ gãy phẳng bằng như đao xén, phía lõi cứng hơn thì lỗ đâm tua tủa. Hẳn ròn mình suy nghĩ :

— Cửu âm chơn kinh quả có oai lực ghê hồn, tiếng đồn thật chẳng sai. Lão ăn mày chỉ luyện có một đêm mà báo lãn có phần tăng tiến hơn trước nhiều. Nếu hai đứa nó cứ tiếp tục luyện một thời gian nữa thì ta chịu sao cho nổi. Ngay bây giờ ta phải bắt tay luyện hẳn Cửu âm chơn kinh mới hồng đôi phó lại thấy trở hẳn.

Tây-Độc đưa mắt găm găm ngó Hồng-thất-Công, rút lui lại phía sau rồi tung mình lao vút vào rừng. Đi một đôi xa, Tây-Độc ngừng lại, đưa mắt quan sát xung quanh không thấy ai dòm ngó

rồi mới thả tay vào bục rút tập Cửu Âm chơn kinh do Quách-Tĩnh chép hôm nọ, ngồi nghiên ngẫm từng chữ để học tập.

Thầy Tây-Độc đã làm mưu mình rồi, Hồng-thật-Công và Quách-Tĩnh đồng cười ngặt.

Hoàng-Dung mừng quá chạy lại hỏi:

— Sư phụ, ai ngờ Cửu Âm chơn kinh lại hiệu lực phi thường như thế này.

Thật-Công chưa đáp, Quách-Tĩnh đã nói hốt:

— Đâu có, thầy và anh bày kế để gạt hẳn thầy mà.

Hoàng-Dung đang mừng bỗng xiu mặt xuống vì nàng thầy sư phụ vẫn chưa phục hồi được công lực cũ.

Quách-Tĩnh thuật lại cho Hoàng-Dung rõ, sư phụ đã bày mình dùng dao tủy thủ xén trước một vòng trên thân cây, chỉ để lại một tý lõi cho khỏi gãy. Rồi cứ một quyển của thầy chạm vào vai, chàng cố ý nhào ngược ra sau, tòng vào cây cho gãy ngã.

Au-Dương-Phong tuy đa nghi, đến soái lại nhưng cũng tưởng là do kinh lực của Phách-không chướng chứ không ngờ rằng thân cây đã bị dao cắt trước.

Chính lời nói và điệu bộ của Thật-Công có vẻ quá tự nhiên, hơn nữa vì bị Cửu Âm chơn kinh ám ảnh cho nên Au-Dương-Phong cũng phải tin thật chứ không ngờ là do sự bố trí từ trước của hai người.

Thầy Hoàng-Dung chau mày buồn cho mình, Hồng-thật-Công cười lớn an ủi:

— Dung con, thầy không mong gì hơn là được đủ sức đi lại, ăn uống truyện trò với các con. Còn chuyện công lực kiệt hay giả chẳng quan hệ mấy.

Con cứ đoán xem, Hò Tây-Độc có nghĩ ra được mưu kế của mình không, Hoàng-Dung rầu rĩ, gặt đầu.

Hồng-thật-Công nói thêm:

— Lão Tây-Độc ranh mãnh lắm, ta không thể lừa nó lâu dài được đâu.

Hôm nay hẳn có lắm cũng chỉ vì chưa ngờ tới mà thôi. Ta vừa nghĩ lại theo Quách-Tĩnh đọc trong Cửu Âm chơn kinh có một đoạn «Dịch cầu, đoàn cốt thiên» (lời luyện xương, rèn gân) có nhiều chỗ có thể luyện được Chi bằng chúng ta nhân cơ hội còn thuận tiện nên bắt đầu tập đi cho rồi.

Hoàng-Dung nhận thấy cần phải làm thế nào tăng tiền bản lãnh trước khi Au-dương-Phong đoán ra sự thật nên đáp:

— Sư phụ, chúng ta tập được càng gấp càng hay. Vậy xin sư phụ nên chỉ dạy liền bây giờ đi.

Hồng-thật-Công cứ theo lời chỉ dạy giảng giải thêm cho Quách-Tĩnh, Hoàng-Dung rèn luyện môn «Dịch cầu, đoàn cốt thiên». Hai người cố tâm tập ráo riết chẳng kể ngày đêm? Trong thời gian bảy ngày đã thấy sự tiến bộ rõ rệt.

Trong khi ấy Au-Dương-Phong cũng ăn mình trong động đá, theo tập Cửu Âm chơn kinh giả mà luyện tập không ngừng.

Qua ngày thứ tám, Hồng-thật-Công báo hai trò:

— Hôm nay thầy thêm 'thực' để quá. Con đi săn thêm một con về chén cho đã dạ. Nếu không có thì tìm món khác cũng được. Con Quách-Tĩnh, chặt thêm một mớ gỗ nữa để kết thêm một chiếc bè nhỏ.

Quách-Tĩnh ngạc nhiên hỏi:

— Úa, chúng ta kết bè vượt biển hay sao, thưa thầy?

Thật-Công cười lớn:

— Nếu không làm bè, chẳng lẽ thầy trò cứ ở lý tới chết trên hoang đảo này và quanh năm suốt tháng cầm đầu cung đốn cho tên Tây-Độc mãi sao?

Quách-Tĩnh, Hoàng-Dung khen phải, chia tay nhau ai lo phần này.

Quách-Tĩnh tập trung cả trăm sức gỗ chặt đồng dưới gốc cây và tìm dây để buộc lại. Chàng cứ dùng vài ba cây cột thành một bó rồi ghép nhiều bó lại với nhau thành bè. Nhưng chàng ngạc nhiên quá khi thấy sức khỏe của mình tăng tiến hơn trước nhiều quá. Mỗi lúc cầm siết mạnh một tý, dây đã đứt phăng ngay. Chàng chưa tin, tưởng là dây mục. Nhưng khi bện thử nhiều dây lại, khi giật một dải đứt liền. Chàng ngăn người, vừa mừng vừa ngạc nhiên, hết nhìn đồng gỗ và đồng dây lại nhìn hai tay mình mãi.

Phần Hoàng-Dung đi săn để, dinh ninh chuyện này, vào tìm cho được một con thật béo đem về khao thầy. Nàng tìm hai tảng đá nhọn cầm sẵn nơi tay, đi lũng khắp nơi tìm kiếm.

Vừa qua khỏi gộp đá bỗng thấy một con hươu vọt chạy qua trước mặt. Nàng vội tung người chạy theo.

Nàng vừa nhún chân, thân hình đã lao vút tới trước như gió thổi. Nhảy mấy cái đã xa hơn con vật trên mười thước, chỉ cần chặn lại là bắt được liền. Nàng ngạc nhiên nghĩ lại mấy bận trước, phải trượt theo hàng nửa giờ, quanh quẩn thật lâu rồi dùng đá chọi hay cây phóng mới hạ được mới.

Nàng không ngờ thần pháp bây giờ quá ư linh lệ nên mừng quá, bồng hoàng cả người, vội vàng ôm con hươu về chồi khoe với thầy.

Hồng-thật-Công vừa thấy nàng đã cười hơ há khen giỏi. Hoàng-Dung thuật lại sự thay đổi về công lực của mình cho sư phụ nghe.

Thật-Công nói :

— Con chỉ luyện có mấy hôm mà đã tăng tiến đến mức ấy rồi, ấy chưa kể chỉ tập có một phương thức đơn giản tầm thường như thế. Xem thế cũng đủ thấy Cửu Âm chơn kinh kỳ diệu đến chừng nào. Hèn chi khắp giang hồ đã chôn đống một thời, bao nhiêu võ lâm cao thủ phải đổ máu vì nó cũng phải.

Hoàng-Dung nhân dịp hỏi thầy :

— Sư phụ, hay là sư phụ đồng ý cho chúng con quyết đấu với Tây-Độc một keo xem sao.

Hồng-thật-Công mỉm cười đáp :

— Chưa nên đâu. Các con có tiền bộ nhưng vẫn chưa đủ sức chịu đựng với «Hàm mô công» của hân đầu. Con thấy chưa, hân đầu như ta đây, mà chỉ bị một ngón của hân vào vai mà đã nên thân thể như vậy thay. Theo ta biết, hiện nay chỉ có ngón Nhật dương chỉ của Vương-Trùng-Dương mới đủ sức trị được hân thôi.

Còn thân phụ của con là Hoàng lão Hồng-Tả, tuy võ nghệ tuyệt luân, nhưng cũng chưa chắc đã thắng được thế ấy của Tây-Độc.

Hoàng-Dung rầu rầu hỏi :

— Như vậy có lẽ phải năm mười năm luyện tập, chưa chắc đã theo kịp hân.

Hồng-thật-Công suy nghĩ một tý rồi đáp :

— Cũng có thể lắm. Tuy nhiên, ta cũng có thể tin tưởng vào sự kỳ diệu của «Cửu Âm chơn kinh» và nhất là trí óc thông minh của con để vượt bậc mau hơn.

Quách-Tĩnh xen lời an ủi :

— Em đừng lo ngại và nôn nóng cho một trí. Anh tin «Cửu Âm chơn kinh» sẽ có những kỳ diệu giúp ta, miễn mình bền chí, kiên tâm là được.

Cả hai người ráng luyện thêm phần, hai trong thuật «dịch căn đoàn cốt thiên» trong bảy bữa nữa bất kể ngày đêm. Công việc kết bẻ cũng đồng thời xúc tiến. Đến nay đã dựng cột buồm và chuẩn bị đó các thứ cần dùng như thức ăn và củi lửa. Không có vài, bướm làm bằng những tấm lá gói kết lại.

— Hừ hực suốt ngày, đến chiều hôm ấy vừa hoàn tất mọi việc,

ba thầy trò cho bè hạ thủy. Trời đó, đi ngủ sớm để dưỡng sức ngày mai lên đường, và trước khi ngủ, Hoàng-Dung hỏi người yêu :

— Nè anh, trước khi đi, mình cũng nên lại hang đá già từ chú cháu Âu-Dương-Phong chứ ?

Quách-Tĩnh đáp :

— Phải đấy. Mình cũng nên giao hẹn cùng hân mười năm sau đầu lại một trận để trả thù cái nhục ngày nay. Riêng anh không khi nào quên được những điều đã bị hân bức sặc.

Hoàng-Dung cười cười.

— Vài trời thầy trò mình sống thêm mười năm nữa để Âu-Dương Tây-Độc nằm được ngón đòn sát thủ của chúng ta.

Sáng sớm hôm sau, mặt biển còn mờ sương, trên chòi ai nấy còn ngủ, riêng Hồng-thật-Công đã thức giấc, ông lắng tai nghe có tiếng động khác thường ngoài biển, và hân như có tiếng bị bồm nho nhỏ. Ông bảo Quách-Tĩnh :

— Tĩnh nhi, có phải có tiếng động ngoài biển chăng ?

Quách-Tĩnh chỗi dậy phóng luôn ra biển, bỗng thét lên một tiếng, phi thân phóng đi như chớp. Hoàng-Dung chạy theo hỏi, chàng đáp :

— Tây-Độc đã cướp bè mình rồi.

Khi hai người đến nơi thì Âu-Dương-Phong đã đẩy bè ra xa, cách bờ trên mấy chục thước.

Quách-Tĩnh ức quá, nhảy xuống xuống bè lội theo quyết đoạt lại bè. Nhưng vì Hoàng-Dung cản ngăn, chàng nổi nóng đá một chiếc, khiến một cây gỗ lớn ngã nhào xuống đất rồi bật tung lên lại.

Hoàng-Dung thấy vậy bỗng nghĩ ra một kế rêu lớn :

— À, có mưu hay rồi, anh ơi.

Quách-Tĩnh chỉ hiểu chuyện gì, làm thỉnh ngộ nàng chờ nghe. Hoàng-Dung lượm một tảng đá lớn vót nhọn rồi đặt cây lậy xuống, nhắm vào hướng chiếc bè rồi hỏi :

— Mình thử kéo cây ném đá, giả sủng thần công bắn bè hân xem sao.

Quách-Tĩnh xuống tận lầy gần, vót cây ra sau, Hoàng-Dung đặt một tảng đá lên trên. Ngọn cây bung mạnh vót tảng đá vọt lên cao, rơi tõm xuống biển, nước tung lên bè.

Bản nãi nhưng đá không trúng đích. Thình thoảng có một vài viên trúng bè, nhưng không gây thiệt hại gì.

Bỗng Hoàng-Dung tươi cười bảo Quách-Tĩnh :

— Thôi em làm đạn, anh bắn thử nhé.

Quách-Tĩnh tin tưởng tài khinh, công của nàng còn cao hơn mình nên bằng lòng, trao cho truy thủ và dặn :

— Cầu thận đấy em nhé.

Nàng ngồi trên một chạng cây, tay bám thật chặt, Quách-Tĩnh níu cây thả vút một cái. Hoàng-Dung tung người thẳng lên không trung như một mũi tên bay và lao xuống nước cách bề gỗ chừng vài trượng. Nàng lặn xuống và dùng phép «thiên căn trụ» trắm xuống đáy, lúc nhìn lên thấy đúng giữa bề mới từ từ trôi lên, bám chặt. Âu-Dương-Phong huơì chèo đánh vút xung quanh để phòng nhưng bề lớn quá chẳng đánh trúng được.

Nàng rút dao truy thủ sẽ cắt gần hết những mối dây cột, chỉ chừa lại mấy cái lồi, dụng ý chờ khi ra giữa khơi, sóng nhỏi mạnh bề sẽ vỡ tan tành.

Xong đầu dây, nàng lặn ra xa độ mấy trượng, trôi lên, thả nổi lệnh đèn trên mặt nước có vẻ mệt mỏi hết theo kịp nữa.

Âu-Dương-Phong thích chí cười vang rồi chèo đi vùn vút, không bao lâu đã khuất dạng sau những đợt sóng nhấp nhô.

Vào bờ, Hoàng-Dung kể lại, Hồng-thật-Công vỗ tay cười lớn. Quách-Tĩnh lộ vẻ không bằng lòng. Hoàng-Dung thấy vậy hỏi :

— Tại sao anh lại buồn như vậy ?

Chàng đáp :

— Sao không để chúng sống sót để mười năm sau mình so tài hạ sát một cách quang minh chính đại, chả thú vị hơn là giết háy giờ bằng lối ấy ?

Hoàng-Dung cười :

— Anh quân tử, cao thượng lắm. Nhưng trong vòng mười năm, ấy sẽ biết bao người bỏ mạng vì tay chú cháu Tây-Độc. Sao anh không nghĩ thương những kẻ ấy ?

Hồng-thật-Công cười lớn, can hai trò rồi cùng nắm tay về chòi gác. Ba người chuẩn bị làm bề khác.

Quách-Tĩnh chuyển lực theo «giảng long thập bát chươìng» đánh gãy trên trâm cây gỗ rất dễ dàng. Hoàng-Dung cắt dây, lượm lá kết bề, làm buồm.

Chỉ hai ngày sau, bề làm xong, lượm thực chuẩn bị đầy đủ, chờ gió Đông Nam thổi mạnh là thả bề ra đi.

Đứng trên bề, đưa mắt nhìn lại hoàng đảo, Hoàng-Dung bỗng thấy hùi người mền tiếc.

Quách-Tĩnh cũng cảm thấy nao nao trong lòng.

Hoàng-Dung nhìn thấy hỏi :

— Con muốn thấy đặt cho đảo này một cái tên hay hay, có

ý nghĩa để lưu ký niệm về những ngày sống nhờ trên đất ấy.

Hồng-thật-Công đáp :

— Trên đảo này, con đã lần-dá đề tên dân tộc suýt chết, hay là đặt cho cái tên «Sát quỷ đảo» vậy, có nghe được chăng ?

Hoàng-Dung lắc đầu nói :

— Tên nghe không được, nó có vẻ rùng rợn quá.

Hồng-thật-Công cười ha hả :

— Hay là gọi «Cát miêu đảo» để hợp với chuyện Tây-Độc ném thịt tâm nước tiểu của thầy cho ròi.

Hoàng-Dung ôm bụng cười ngặt nhưng cũng lắc đầu không chịu.

Nàng đưa mắt nhìn lên hoàng đảo, thấy màu sương phủ mờ, xa xa ẩn hiện mấy chòm mây ngũ sắc lơ lửng thì nhớ lại, nói lớn :

— Hay là gọi tên «Mình hà đảo» cho nó có vẻ nêu thơ.

Hồng-thật-Công lắc đầu :

— Cái tên ấy se súa quá, thiếu tự nhiên.

Hai thầy trò tranh luận hoài. Quách-Tĩnh ngồi nghe, cười hoài chẳng biết nên theo ai chớng ai bây giờ.

Gió thổi, bề xuôi trên mặt biển như tên bắn, suốt hai ngày đêm chẳng có gì lạ xảy ra. Đến hôm thứ ba, bóng chiều vừa sụp hẳn, Hoàng-Dung và Hồng-thật-Công đã ngủ sớm. Quách-Tĩnh ngồi phía sau cầm tay lái nghĩ mông lung. Bỗng chàng thoáng nghe có nhiều tiếng kêu cứu hòa lẫn với tiếng sóng reo từ xa xa vọng lại.

Tiếng gọi càng lúc càng to, nghe rõ lắm.

Hồng-Thật-Công cũng nghe thấy, ngồi dậy bảo nhỏ :

— Thằng Tây-Độc con ả.

Hoàng-Dung vừa tỉnh dậy, nhìn tứ bề tối đen, giọng kêu nói lên theo thế nghe rùng rợn, sợ quá, run run hỏi :

— Ma, ma, sự phụ... con sợ quá.

Hồng-Thật-Công đứng dậy, đưa tay lên mồm làm loa, gọi lớn

— Tây-Độc, có phải mi đó không ?

Vì đã mất hết công lực nên tiếng gọi không vang được xa. Quách-Tĩnh bèn vịn khì vào bụng, hét lớn :

— Thấy cháu, muốn hỏi có phải bác Âu-Dương-Phong đó không ? Quả có tiếng đáp lại :

— Đúng là Âu-Dương-Phong đây. Mau lại cứu ta đi cháu.

Hoàng-Dung run run nắm tay Quách-Tĩnh bảo :

— Không biết ma quỷ hay người, đứng lại đó, em sợ quá.

Hồng-Thật-Công quát lớn :

— Không phải đâu, thằng Tây-Độc đó, chúng ta đứng kể cụ

hiềm, lại cứu mạng hân cho đúng với tinh thần hiệp khếch quân tử.

Hoàng-Dung van thấy :

— Sư phụ, đó là hồn ma Tây-Độc hiện về đòi mạng riêng con, vì con đã cắt dây bẻ hân, xin thầy đừng cứu.

Hồng-Thất-Công cười lớn :

— Nó còn sống chứ không phải ma đâu. Có thầy và anh con đây, đừng sợ. .

Nhưng Hoàng-Dung vẫn nói :

— Nhưng hân hiểm độc lắm, thầy cứu hân có hại, con xin thầy đừng giữ ý định ấy.

Thất-Công nghiêm nghị giải thích :

— Tôn chỉ của cái Bang là cứu người hoạn nạn. Dù sao con cũng là Bang chủ, phải làm cho đúng luật chứ. Không nên vì lý do cá nhân mà làm trái với quy lệ bao ngàn năm đã định.

Hoàng-Dung chẳng biết nói sao, ngồi lặng yên nhìn Quách-Tĩnh đang lái bè về hướng Tây-Độc gọi

Một lúc sau, trong bóng tối có hai cái đầu lập loạng trên mặt nước, lúc nổi lúc chìm, mặt đầu bên cạnh có một khúc gỗ lớn để làm phao

Quách-Tĩnh đưa tay xách được Âu-Dương công-tử bỏ lên bờ.

Hồng-Thất-Công quên cả thù cũ, mặc dầu Tây-Độc đã hại mình mất hết võ công, giảm thọ, đưa tay nắm hân kéo lên.

Âu-Dương-Phong nhảy phóc lên bờ, Hồng-Thất-Công mặt đã đứng loạng choạng.

Tây-Độc sanh ác ý, thuận tay đẩy ông lăn tòm xuống nước.

Quách-Tĩnh kinh hãi vội vàng nhảy theo vớt lên.

Hoàng-Dung nhìn Tây-Độc trách:

— Thấy trò tôi đã lấy lòng nhân đạo cứu chú cháu ông. Tại sao ông nỡ nhân tâm, lấy oán trả ơn, đẩy thầy tôi xuống nước như vậy?

Âu-Dương-Phong muợn cự lại, nhưng xét vì chú cháu đã ngấm nước hai ngày, chân tay rã rượi, sức lực chẳng còn nên không dám sanh sự, ôn tồn đáp :

— Ta rồi lỡ tay vì vô tình chứ không cố ý. Thật huynh, đừng đem lòng giận đố nhé. Xin lỗi vậy, hà hà...

Hồng-Thất-Công cười lớn :

— Tây-Độc cũng khéo nói và tráo trở khá lắm. Giờ này tuy sức yếu nhưng nhờ trời giúp đỡ. Ta đã được trời giúp thì mi có làm gì cũng không hại được ta đâu.